

TAKTO SA TO ZAČALO

JO NESBO

NETOPIERÍ MUŽ

IKAR

JO NESBØ NETOPIERÍ MUŽ

Preložil Jozef Zelizňák

IKAR

Jo Nesbø

FLAGGERMUSMANNEN

Copyright © 1997 by Jo Nesbø

Translation © 2014 by Jozef Zelizňák

Jacket design © 2014 by 3H creative studio

Slovak edition © 2014 by Ikar

ISBN 978-80-575-0678-2

*It rose into space, its wings spread wide,
then fell, its wings now a fluttering cape
wrapped tight about the body of a man.*

Frank Miller

WALLA

1/

Sydney, pán Kensington a tri hviezdičky

Niečo nebolo v poriadku.

Žena na pasovej kontrole sa naňho najprv zoširoka usmiala. „Ako sa máte, *mate*?“

„Mám sa fajn,“ zaklamal Harry Hole. Pred tridsiatimi hodinami odletel z Osla do Londýna a od medzipristátia v Bahrajne sedel na odporhom sedadle pred núdzovým východom. Z bezpečnostných dôvodov sa operadlo nedalo sklopiť, a kým pristál v Singapore, chrbtica mu celkom zdrevenela.

A potom sa žena prestala usmievať.

S očividným záujmom sa začítala do údajov v pase. Ťažko povedať, či jej pozornosť vzbudila fotografia, alebo jeho meno.

„*Business*?“

Harry Hole tušil, že v iných kútoch sveta by úradníci na pasovej kontrole dodali slovo *sir*; no čítal, že v Austrálii takéto zdvorilostné frázy nie sú bežné. Napokon, neprekázalo mu to. Harry nebol ani zvlášť scestovaný, ani snob, z celej duše túžil po jedinom. Po hotelovej posteli.

„Yes,“ odvetil a podvedome zaťukal prstami po pulte.

Nato vyšpúlila pery, pričom prišla aj o posledné zvyšky krásy, a ostrým hlasom sa spýtala:

„Prečo nemáte v pase víza, *sir*?“

Srdce mu poskočilo, ako poskočí vždy, keď sa blíži neodvratná katastrofa. Používajú oslovenie *sir* azda až vo chvíli, keď sa situácia vyrovná?

„Sorry, zabudol som,“ zamrmlal, horúčkovo prehrabávajúc vrecká. Prečo mu nepripli špeciálne vízum do pasu? Za chrbtom začul hudbu. Jeho spolucestujúci z lietadla počúval počas celého letu ten istý album. A prečo si, doriti, nikdy nepamätá, kam si odkladá veci? Navyše je tu aj teplo, hoci je už desať hodín večer. Cítil, ako sa mu roztriasli ruky.

Konečne našiel žiadaný dokument a s úľavou ho položil na pult.

„Ste policajt?“

Žena sa pozorne zadívala na jeho špeciálne vízum, no prestala špúliť pery.

„Verím, že vám tu nepozabíjali vaše blondínky.“

Spokojne sa zasmiala a nadšene opečiatkovala Harryho vízum.

„Nuž, zatiaľ len jednu,“ zamrmlal Harry.

Príletová hala bola plná zástupcov cestovných kancelárií a šoférov limuzín s tabuľkami v rukách. Ani na jednej nebolo meno Hole. Už sa chystal osloviť taxikára, keď si všimol, ako sa k nemu pribíja černocho vo svetlých

rifliach a v havajskej košeli. Mal nezvyčajne široký nos a tmavé kučeravé vlasy.

„*Mister Houli*, tu ste!“ kričal s nadšením.

Harry Hole sa zamyslel. Takže bude musieť opravovať Austrálčanov vo výslovnosti svojho mena, aby si ho nemýlili s dierou. Pán Svätý znie určite lepšie.

„Andrew Kensington, teší ma,“ uškrňal sa chlapík, podávajúc mu obrovskú dlaň.

Jeho stisk vysal z Holeho aj poslednú energiu.

„*Welcome to Sydney* – verím, že ste mali príjemný let,“ srdečne ho privítal ozvenou letuškiných slov spred dvadsiatich minút. Schmatol Holeho obitý kufor a vykročil k východu bez toho, aby sa obzrel. Harry sa ho usiloval nestrať z očí.

„Pracujete pri mestskej polícii?“ spýtal sa ho.

„Samozrejme, *mate*. Pozor!“

Lietacie dvere zasiahli Harryho rovno do čumáka, vyhrkli mu slzy. Najhlúpejšia komédia by sa nezačala horšie. Pošúchal si nos a zanaďoval po nórsky. Kensington sa naňho súcitne pozrel.

„Hlúpe dvere, *ya?*“

Harry neodpovedal. Netušil, čo sa u protinožcov hovorí v takýchto prípadoch.

Vyšli na parkovisko, kde Kensington otvoril kufor malej ojazdenej toyoty a naložil doň Harryho batožinu. „Budete šoférovať, *mate?*“ prekvapene sledoval Harryho, ako si sadá za volant.

Harry si až vtedy uvedomil, že nastupuje zo strany vodiča. Nie, nechce šoférovať. V Austrálii sa jazdí vľavo. Sedadlo spolujazdca bolo také zahádzané papiermi, ka-

zetami a kadejakými zbytočnosťami, že si sadol radšej dozadu.

„Vy ste určite aborigén,“ oslovil černocho, keď vyšli na diaľnicu.

„Vás len tak ľahko neokabátia,“ uškrnul sa Kensington a flochol do zrkadla.

„V Nórsku vás voláme austrálski černosí.“

Kensington zvrátil tvár.

„To vážne?“

Harry zneistel.

„Teda, chcem tým len povedať, že určite nemáte predkov medzi väzňami, ktorých sem posielali pred dvesto rokmi z Anglicka,“ zamrmal ospravedlňujúco, aby mu ukázal, že o histórii krajiny aspoň čosi tuší.

„To je pravda, *Houli*, moji predkovia boli trochu rýchlejší. Ak mám byť presný, asi o štyridsaťtisíc rokov.“

Kensington sa spokojne zaškeril a Harry si slúbil, že chvíľu bude držať hubu.

„Chápem. Inak, som Harry.“

„Fajn, Harry. Ja som Andrew.“

Zvyšok cesty sa o rozhovor staral Andrew. Zaviezol Harryho do štvrte King's Cross a dal sa do vysvetľovania: vykričaná štvrť mesta, najviac bordelov, centrum obchodu s drogami a v podstate akejkolvek ilegálnej činnosti v meste. Každý druhý škandal v Sydney nejako súvisí s hotelom alebo so striptízovým klubom na tomto štvorcovom kilometri.

„Tu sme,“ povedal zrazu, vybehol na krajinu, vyskočil a vybral z auta Harryho kufor.

„*See ya tomorrow*,“ rozlúčil sa a zmizol. Harry osamel na chodníku v meste, ktorého počet obyvateľov sa takmer vyrovnal Nórsku. Chrbát ho bolel, v hlave sa mu už ozýval časový posun. Hotel Crescent. Nápis na dverách zdobili tri hviezdičky. Jeho nadriadení v Osle nezvyknú utrácať za ubytovanie svojich zamestnancov. No možno to nebude až také zlé. Určite dostali zľavu pre štátnych zamestnancov a za najmenšiu izbu v hoteli.

Tak to aj bolo.

2/

Tasmánsky čert, klaun a Švédka

Harry opatrne zaklopal na dvere šéfa policajného okrsku Južného Sydney.

„Ďalej,“ zahučal hlas spoza dverí.

Za dubovým stolom sedel veľký chlap s impozantným brušiskom. Pod riedkou ofinou mu vyrastalo sivé husté obočie, no vrásky okolo očí sa smiali.

„Harry Hole z nórskeho Osla, *sir*.“

„Sadni si, Holy. Na to, koľko je hodín, vyzeráš neuveriteľne sviežo. Mimochodom, verím, že si ešte nemal tú česť s chlapcami z drogového.“ Neil McCormack sa srdečne zasmial.

„*Jet-lag*. Časový posun. Od štvrtej som oka nezažmúril, *sir*,“ vysvetlil mu Harry.

„Samozrejme. To bol len náš interný vtip. Aby si pochopil, pred pár rokmi sme tu mali slušne veľký korupčný škandál. Odsúdili nám desiatich policajtov, medzi iným aj za predaj drog – predávali si ich navzájom. Začali sme ich upodozrievať, keď niektorí z nich boli nonstop na nohách. S takými vecami sa nežartu-

je,“ zamrmlal spokojne, nasadil si okuliare a zalistoval v papieroch.

„Prišiel si nám pomôcť s vyšetrovaním vraždy Inger Holterovej, ktorá bola v Austrálii na pracovné vízum. Podľa fotografií pekná blondínka. Dvadsaťtri rokov, však?“

Harry prikývol. McCormack už hovoril vážne:

„Našli ju rybári v zálive Watson's Bay, zo strany Gap Parku. Bola dopoly vyzlečená a aj telesné poranenia svedčia o tom, že ju najprv znásilnili, potom udusili, no na tele sme nenašli zvyšky semena. Následne ju vyviezli pod rúškom noci do parku a hodili z útesu.“

Zvraštil tvár.

„Pri trochu horšom počasí by ju určite pohltili vlny, no takto zostala ležať medzi kameňmi až do ďalšieho rána. Ako som spomínal, semeno sme nenašli. Dôvod je prostý. Vagínu jej rozrezali ako ulovenú rybu a morská voda ju dôkladne vymyla. Preto nemáme ani odtlačky prstov, zostal nám len približný údaj o čase úmrtia...“ – McCormack si zložil okuliare a počúchal tvár – „... a nemáme ani vraha. Ako nám chceš pomôcť ty?“

Harry sa nadýchol na odpoveď, no McCormack ho zastavil:

„Súhlasím. Pomôžeš nám tak, že budeš sledovať, ako toho hajzla dostaneme, medzitým pochváliš nórske médiám našu výbornú spoluprácu – dáš pozor, aby sme nestúpili na prsty zástupcom veľvyslanectva ani pozostalým, a inak si užiješ dovolenku. Nezabudni napísať pohľadnicu svojej nadriadenej. Ako sa jej vodí?“

„Pokiaľ viem, tak dobre.“

„Super žena. Určite ti vysvetlila, čo sa od teba očakáva.“

„V podstate áno. Mám sa zapojiť do vyšetr...“

„Výborne. Na to zabudni. Odteraz pre teba platia nové pravidlá. Po prvé: počúvaš mňa, len mňa a iba mňa. Po druhé: ničoho sa nedotýkaš, ak ti to priamo neprikážem. A po tretie: jedna chyba a prvým lietadlom sa vraciaš domov.“

McCormack to hovoril s úsmevom, no odkaz bol jasný. Ruky preč, si tu len ako pozorovateľ. Naozaj mu stačilo doniesť si z Nórska plavky a fotoaparát.

„Zachytil som správne, že Inger Holterová bola v Nórsku čosi ako celebrita?“

„Béčková, sir: Pred pár rokmi moderovala reláciu pre mládež. Nebyť tejto tragédie, nikto by si na ňu nespomenul.“

„Informovali ma, že vaše médiá sa prípadu venujú. Niektorí sem už vyslali svojich redaktorov. Poskytni sme im, čo máme, nie je toho veľa. Podľa mňa ich to tu čoskoro omrzí a vrátia sa, odkiaľ prišli. O tebe netušia. Máme pre nich pripravenú špeciálnu opateru, nemusíš si robiť starosti.“

„Ďakujem, sir;“ poďakoval sa Harry a myslel to úprimne. Ani trochu ho nelákala predstava, že sa mu zavesí na krk nejaký prehnane aktívny novinár.

„Okej, Holy, budem k tebe úprimný. Veci sa majú takto: môj šéf mi vysvetlil, že zástupcom mesta mimoridne záleží na rýchlom objasnení prípadu. Ako zvyčajne, rozhodujúcu úlohu hrá mix politiky a peňazí.“

„Prečo peňazí?“

„Predpokladáme, že nezamestnanosť v Sydney sa tento rok vyšplhá na desať percent, a mesto potrebuje každý dolár z turizmu. V roku 2000 nás čaká olympiáda, zo Škandinávie nám každý rok pribúdajú turisti. Vraždy, najmä tie neobjasnené, sú pre mesto zlou reklamou. Robíme, čo sa dá. Nasadili sme na prípad štyroch vyšetrovateľov, ktorí disponujú takmer neobmedzenými zdrojmi – majú databázy, asistentov, prístup do laboratórií. A tak ďalej.“

McCormack vytiahol hárok papiera a zvrátil čelo.

„Mal si robiť s Watkinsom, no keďže si si vyžiadal Kensingtona, nevidím dôvod ti v tom brániť.“

„Sir; neviem o tom, že by...“

„Kensington je správny chlap. Len malá časť pôvodného obyvateľstva sa dostane tak vysoko.“

„Naozaj?“

McCormack si vzdychol.

„Tak to prosto je. No dobre, Holy, keď ma budeš potrebovať, vieš, kde sedím. Ešte niečo?“

„Len malá formalita. Je slovko *sir* správnym oslovením nadriadeného, alebo je to príliš...?“

„Formálne? Sterilné? Asi áno. Ale mne sa to páči. Vďaka tomu si uvedomujem, že v tejto bude šéfujem ja.“ McCormack sa hurónsky zasmial a stretnutie ukončil priateľským stiskom ruky.

„V januári je v Austrálii vrchol sezóny,“ vysvetľoval mu Andrew, keď sa predierali hustou premávkou okolo Cir-

cular Quay. „Celý svet sem chodí obdivovať Operu, tešiť sa výhľadmi na mesto z vody a obkukávať baby na Bondi Beach. Škoda, že musíš pracovať.“

Harry sa usmial.

„Neprekáža mi to. Z turistických atrakcií mi je aj tak nevoľno.“

Vyšli na New South Head Road a ich toyota prudko zrýchlila smerom k Watson's Bay.

„Východné Sydney je trochu iné ako východný Londýn,“ vysvetľoval mu Andrew, keď obchádzali jednu honosnú vilu za druhou. „Táto štvrť sa volá Double Bay. My ju voláme Double Pay.“

„Kde bývala Inger Holterová?“

„Chvíľu so svojím priateľom v Newtowne. Keď sa to medzi nimi pokašľalo, presťahovala sa do jednoizbového bytu vo štvrti Glebe.“

„Kto bol ten priateľ?“

Andrew pokrčil plecom.

„Austráľčan, nejaký dátový inžinier. Spoznali sa, keď tu bola pred dvoma rokmi na prázdninách. Na ten večer má alibi, a aj tak nepôsobí ako vrah. *But ya never know, do ya?*“

Zastali pod Gap Parkom, pri jednej z mnohých zelených oblastí Sydney. Strmé kamenné schody smerovali do parku, ktorý z jednej strany ohraničoval záliv Watson's Bay, z druhej strany Tichý oceán. Vystúpili do rozpálenej krajiny. Andrew si nasadil slnečné okuliare, pri ktorých si Harry nevdojak predstavil kráľa pornofilmov. Z neznámych dôvodov sa jeho austrálsky kolega navliekol do tesného obleku a Harry sa musel uškrnúť

pri pohľade na plecnatého černocho, ktorý teraz pred ním kráčal na vyhliadku.

„Harry, toto je Tichý oceán. Nasledujúca stanica Nový Zéland. Dvetisíc mokrých kilometrov.“

Harry sa poobzeral okolo seba. Na západe videl centrum mesta a Harbour Bridge, na severe pláž, plachetnice v zálive Watson's Bay a zelené predmestie Manly. Na východe sa horizont strácal v pestrých odtieňoch modrej. Bralá padali kolmo nadol a hlboko pod nimi morský príboj končil svoju púť v hlučnom crescende medzi skalami.

„Harry, stojíš na historicky významnom území,“ začal Andrew. „V roku 1788 poslali Angličania do Austrálie svoju prvú loď s väzňami. Mali sa usadiť v Botany Bay, pár míľ južne odtiaľto, no dobrosrdečný kapitán Phillip po príchode na miesto usúdil, že krajina tam vyzerá naozaj hrozne, a vyslal malú loď na sever, aby našla niečo znesiteľnejšie. Oboplávala bralo, na ktorom stojíme, a otvoril sa pred ňou najlepší prístav, aký si vieš predstaviť. Chvíľu nato dorazil kapitán Phillip so svojou flotilou. Jedenásť lodí, sedemstopäťdesiat väzňov, žien aj mužov, štyristo námorníkov a zásoby na dva roky. No táto krajina je tvrďšia, než sa zdá. Angličania nevedeli využívať jej skromné dary tak ako aborigéni. Kým o dva a pol roka dorazili ďalšie lode, Angličania boli vychudnutí na kosť.“

„Zdá sa, že sa im napokon predsa len začalo dariť,“ mávol Harry k zeleným hrebeňom nad mestom. Po chrbte mu stekala ďalšia kvapka potu. Z horúčavy mu naskakovala husia koža.

„Angličanom určite,“ prikývol Andrew a odpľul si do priepasti. Chvíľu spoločne sledovali, ako hustá slina letí vzduchom.

„Inger môže byť rada, že nezažila ten pád,“ vzdychol Andrew. „Musela naraziť o vytrčajúce skaly, z tela jej vytrhlo celé kusy mäsa.“

„Ako dlho bola mŕtva?“

Andrew sa uškrnul. „Podľa lekára štyridsaťosem hodín. Ale ten chlap...“

Priložil si palec k ústam. Harry prikývol. Pije.

„Nepáčia sa ti okrúhle čísla?“

„Našli ju v piatok ráno. Povedzme, že zomrela niekedy v stredu v noci.“

„Nejaké stopy?“

„Ako vidíš, autom prídeš až sem. V noci je tu tma, nikto sem nechodí. Nemáme svedkov a, úprimne povedané, nepočítame s tým, že sa nám nejakí prihlásia.“

„Takže čo?“

„Poslúchneme šéfa a pôjdeme do reštaurácie minúť čosi z rozpočtu na reprezentačné účely. Si predsa najvyšší predstaviteľ nórskej polície v okruhu dvetisíc kilometrov. Minimálne dvetisíc kilometrov.“

Sedeli pri stole s bielym obrusom. Rybárska reštaurácia Doyle's ležala na konci Watson's Bay a od mora ju oddeľoval len úzky pás pláže.

„Až smiešne krásne, čo?“ poznamenal Andrew.

„Ako gýčový reklamný prospekt.“ Priamo pred nimi,

na pozadí azúrového mora a bujných zelených strání, chlapec s dievčatkom stavali hrad z piesku. V diaľke sa vypínala silueta Sydney.

Harry si vybral mušle svätého Jakuba a tasmánskeho pstruha, Andrew austrálsku platesu, o ktorej Harry, samozrejme, ešte nikdy nepočul. Andrew im objednal fľašku Chardonnay Rosemount so slovami: vôbec sa nehodí k tomuto jedlu, no je biele, je dobré a v rámci rozpočtu. Keď mu Harry oznámil, že nepije alkohol, zavrhol sa prekvapene.

„Si kvaker?“

„Čosi také.“

Andrew mu vysvetlil, že starú rybársku rodinnú reštauráciu Doyle's mnohí pokladajú za najlepšiu v meste. Bola obsadená do posledného miesta, Harry usúdil, že zrejme preto márne čakajú na obsluhu.

„Miestni čašníci sú ako planéta Pluto,“ uškrnul sa Andrew. „Obiehajú kdesi po periférii, objavajú sa na obzore len každý dvadsiaty rok, no ani vtedy ich nezbadáš voľným okom.“

Harry sa márne usiloval nájsť v sebe čo len náznak pobúrenia a zaklonil sa so spokojným výdychom.

„Ale výborne tu varia,“ poznamenal. „Tak preto ten oblek.“

„Nielen preto. Ako vidíš, nepotrpia si tu na formality. Skúsenosť ma však naučila nechodiť na takéto miesta v rifliach a tričku. Musím kompenzovať svoj vzhľad.“

„Ako to myslíš?“

Andrew sa zadíval na Harryho.

„Asi si pochopil, že v tejto krajine domorodci nemajú veľmi vysoké postavenie. Už prví Angličania o nich písali domov, že len pijú a kradnú.“

Harry ho pozorne počúval.

„Vraj to máme v génoch. Jeden Angličan napísal, že sme schopní produkovať len strašidelnú hudbu fúkaním do dlhých, dutých kusov dreva, ktoré voláme didžeridú. Austrália sa hrdí tým, že sa jej podarilo integrovať niekoľko kultúr do funkčnej spoločnosti. Ale pre koho funguje? Problém, respektíve výhoda – podľa toho, ako sa na to pozrieš – je, že aborigénov už takmer nevidieť. Nijako sa nezapájajú do spoločenského života v Austrálii, odhliadnuc od politiky, ak sa týka ich záujmov a tradičnej kultúry. Austrálčania platia odpustky tým, že si na steny vešajú ich tradičné umeenie. O to viac pôvodných obyvateľov Austrálie nájdeš v radoch pred úradom práce, v štatistikách samovrážd a vo väzniciach. Ak si aborigén, máš šancu skončiť vo väzení dvadsaťšesťkrát väčšiu než iný Austrálčan. Mysli na to, Harry Holy.“

Andrew dopil zvyšok vína a Harry na to chvíľu myslieť. Aj na to, že práve dojedol zrejme najlepšiu rybu vo svojom tridsaťdvaročnom živote.

„Austrália napriek tomu nie je rasistickejšia než iné krajiny, sme predsa multikultúrna spoločnosť a bývajú tu ľudia z celého sveta. Znamená to len toľko, že sa mi do niektorých reštaurácií oplatí vziať oblek.“

Harry opäť prikývol. Už k tomu nemal čo dodať.

„Inger Holterová pracovala v bare?“

„V podniku The Albury na Oxford Street v Paddingtone. Mohli by sme tam večer skočiť.“

„Prečo to odkladať?“ Harry si uvedomil, že ho začína dráždiť spoločníková rozvláčnosť.

„Lebo najprv musíme pozdraviť domáceho.“

Na hviezdnej oblohe sa znenazdajky objavilo Pluto.

Glebe Point Road sa ukázala ako príjemná a nie príliš rušná ulička, lemovaná etnickými reštauráciami.

„Toto bola kedysi bohémka štvrť Sydney,“ vysvetľoval mu Andrew. „V sedemdesiatych rokoch som tu býval ako študent. Dodnes sú tu typické vegetariánske reštaurácie pre ľudí, ktorí chcú chrániť prírodu, preferujú alternatívny spôsob života, knižnice pre lesbičky a podobne. No starí hipíci a vyhulené mozgy zmizli. Postupne, ako sa z Glebe stávalo trendové miesto, stúpali aj ceny nájomov. Teraz by som si tu nemohol dovoliť bývať ani s policajtským platom.“

Odbočili doprava na Hereford Street a vošli do brány číslo päťdesiatštyri. Rozštekalo sa na nich malé, čierne chlpaté zviera s vycerenými tesákmi. Beštia sa tvárila poriadne nahnevane a Harry na prvý pohľad spoznal netvora z turistického prospektu. Tasmánsky čert. Vraj agresívny a mimoriadne nepríjemný, keď sa človeku zahryzne do krku. Austrálčania ho už stihli takmer vykynožiť a Harry teraz úprimne ľutoval, že sa im to nepodarilo. Keď naňho s otvorenou papuľou vybehol je-

den z posledných exemplárov, Andrew sa zahnal nohou a volejom zviera odkopol kamsi do kríkov.

Tlstý chlap, ktorý vyzeral, akoby ho práve zobudili, ich už čakal na schodoch. Zavrčal:

„Kam zmizol?“

„Obdivuje ružové kríky,“ usmial sa Andrew. „Sme od polície, oddelenie vražd. Pán Robertson?“

„Dobre, dobre. Čo zasa chcete? Už som vám všetko povedal.“

„Áno, viem, že ste povedali, že ste všetko povedali...“ Nastala chvíľa ticha. Andrew sa ďalej usmieval, Harry prestúpil na druhú nohu.

„Ospravedlňujem sa, pán Robertson, nebudeme vás umárať svojím šarmom, no prišiel som s bratom Inger Holterovej. Ak by vás to veľmi neobťažovalo, rád by nazrel do jej niekdajšej izby.“

Robertson v tej chvíli zmenil správanie.

„Prepáčte, nevedel som... poďte ďalej!“ Otvoril dvere a vykročil po schodoch.

„Veru, ani som netušil, že mala brata. No teraz vidím, že sa skutočne podobáte.“

Harry ukradomky zagánil na Andrewa a vzdychol si.

Izba zostala v stave, v akom ju opustila. Všade sa povaľovali šaty, časopisy, plné popolníky a prázdne fľaše od vína.

„Isto chápete, že polícia mi zakázala čohokoľvek sa dotýkať.“

„Samozrejme.“

„Jedného večera sa jednoducho nevrátila domov. Zmizla bez stopy.“

„Ďakujem, pán Robertson, čítal som vašu výpoveď.“

„Hovoril som jej, aby večer nechodila po Bridge Road a cez rybný trh. Sú to tmavé miesta a motá sa tam kopa čiernych a žltých...“ Vyplašene pozrel na Andrewa: „Prepáčte, nechcel som...“

„To je v poriadku. Už môžete ísť.“

Robertson zbehol po schodoch, o chvíľu začuli štrngot fliaš z kuchyne.

V miestnosti bola posteľ, pár poličiek s knihami a písací stôl. Harry sa poobzeral okolo seba a pokúšal sa predstaviť si Inger Holterovú. Dôležité: vžiť sa do situácie obete. Vybavila sa mu nezbedná tvár dievčaťa na monitore s až naivne dobromyseľným a úplne nevinným pohľadom modrých očí.

Určite nepatrila k dievčatám, ktoré každú voľnú chvíľu venujú skrášľovaniu svojho hniezdočka. Na stenách neviseli obrazy, len plagát k filmu Statočné srdce s Melom Gibsonom. Harry si ho pamätal, lebo z nevyvetliteľných dôvodov vyhral Oscara. No dobre, povedal si v duchu, na filmy nemá vkus. Ani na mužov. Harry bol typ, ktorý sa cítil osobne dotknutý, keď sa Šialený Max hral na hollywoodsku hviezdu.

Okrem plagátu zdobila stenu len fotografia Inger na lavičke s farebným pozadím ako vystrihnutým z westernových filmov. Spoločnosť jej robilo pár bradatých a vlasatých mládežníkov. Svetlé vlasy jej padali do bledej, vážnej tváre. Mladík, ktorého držala za ruku, túžil k sebe dieťa.

Na policičke ležal balíček tabaku, pár kníh o astrológii a hrubo tesaná maska s dlhým krivým nosom pripomínajúcim zobák. Harry otočil masku. *Made in Papua New Guinea.*

Šaty, čo neležali na dlážke a posteli, boli uložené v malej skrinke. Pár bavlnených košiel, obnosený plášť a veľký slamený klobúk.

Andrew vybral zo zásuvky cigaretové papieriky.

„King Size Smoking Slim. Fajčila slušné dávky.“

„Našli ste aj drogy?“

Andrew kývol na cigaretové papieriky.

„Keby sme preskúmali koše, určite by sme našli stopy trávy.“

„Prečo ste to neurobili? Neboli tu technici?“

„Po prvé, nemáme žiadny dôvod predpokladať, že ide o miesto činu. Po druhé, v Novom Južnom Walese máme o čosi pragmatickejší postoj k fajčeniu marihuany ako v iných austrálskych štátoch. Nevylučujem, že smrť môže mať drogové pozadie, no jeden joint na veci nič nezmení. A nevieme, či brala aj niečo iné. V podniku Albury fičí zopár dizajnerských drog, no nikto z tých, čo sme vypočuli, nič nespomínal a nenašli sme nič ani v jej krvi. Očividne nešliapala na najtvrdších drogách. Nemala stopy po vpichoch a o ľuďoch, čo berú tvrdé drogy, máme slušný prehľad.“

Harry zdvihol zrak. Andrew si odkašľal.

„Minimálne to tvrdíme. Tu je, mimochodom, čosi, s čím nám vraj môžeš pomôcť.“

Podal Harrymu list. *Milá Elisabeth...* Nestihla ho dopísať. Harry si list rýchlo prečítal:

*Áno, áno. Mám sa dobre. A okrem toho som za-
lúbená! Samozrejme, že ten chalan je krásny ako
grécky boh, má dlhé kučeravé hnedé vlasy, chrum-
kavý zadok a pohľad, čo len potvrdzuje jeho slová:
Chce ťa hneď teraz – teraz! – za najbližším rohom,
na toalete, na stole, na dlážke, kdekoľvek. Volá sa
Evans, má tridsaťdva rokov, je (surprise, surpri-
se) rozvedený a má zlatučkého syna, ktorý sa volá
Tom-Tom. V súčasnosti si nebuduje kariéru a skúša
sa presadiť na vlastnú päsť.*

*A, áno, viem, že Ťi to smrdí, sľubujem, že sa ne-
nechám strhnúť. Aspoň zatiaľ nie.*

*Tolko o Evansovi. Naďalej pracujem v Albury.
Mr. Bean ma prestal pozývať na drink, odkedy ma
v bare navštívil Evans, a to je pokrok. No ďalej ma
pozoruje tým svojím slizkým pohľadom. Je nechut-
ný! Tá práca ma už prestáva baviť, musím však
vydržať, kým mi nepredĺžia povolenie na pobyt.
Hovorila som s televíziou. Na jeseň plánujú pokračo-
vanie série a budú radi, ak sa pridám. Blíži sa čas
prijať rozhodnutie!*

Tým sa list bez podpisu a bez dátumu končil.

Harry sa pri odchode poďakoval Robertsonovi stiskom ruky, Robertson mu vyjadril úprimnú sústrasť a zdôraznil, že Inger bola výborné dievča a dokonalá nájomníčka. Ozdoba celého domu, ba celej štvrte! Páchol pivom a už sa mu trochu motal jazyk. Keď schádzali po

schodoch, v ružových kríkoch čosi zavylo. Gánil na nich pár vyplašených očí.

Našli si stôl v preplnenej vietnamskej reštaurácii vo štvrti Darling Harbour. Okrem nich tu sedeli len Ázijčania, väčšinou očividne stáli návštevníci – viedli dôverné a nezrozumiteľné rozhovory s čašníkom tónom, ktorý zdanlivo nelogicky stúpал a klesal.

„Znie to, akoby vdychovali hélium, aby rozprávali ako káčer Donald,“ uškrnul sa Harry.

„Nemáš rád Ázijčanov?“ zdvihol zrak Andrew.

Harry sa zamyslel. „Či ich mám rád? Nijakého Ázijčana nepoznám. Inými slovami, nemám dôvod nemať ich rád. Vnímam ich ako čestných a tvrdo pracujúcich ľudí. A čo ty?“

„Do Austrálie ich prichádza veľa a nie každému sa to páči. Nemám nič proti nikomu. Nech si sem chodí, kto chce.“

Harry akoby medzi riadkami čítal: *aj tak je už neskoro, môj národ o túto krajinu prišiel.*

„Pred pár rokmi nemal Ázijčan šancu získať povolenie na pobyt, úrady sa usilovali udržať krajinu pre bielych. Ospravedlňovali to tým, že nechcú konflikty medzi kultúrami. Vraj majú zlé skúsenosti s asimiláciou domorodcov. Potom však Japonci ponúkli Austrálii investície a tón sa hneď zmenil. Zrazu je dôležité, aby sa krajina neizolovala, nemôže sa vraj tváriť, že nesusedí s Áziou, a obchod s Japonskom je pre Austráliu dôležitejší než s Európou či USA. Japonské

hotelové siete sa tak mohli pustiť do výstavby pozdĺž Gold Coastu až po Brisbane, prišli japonskí manažéri, kuchári aj recepční a Austrálčanom zostala práca chyžných a pikolíkov. Skôr či neskôr to vyvolá protireakciu. Nikomu sa nepáči pozícia sluhu vo vlastnej krajine.“

„Ani tvojim ľuďom, však?“

Andrew sa smutne usmial.

„Európania si od nás nepýtali povolenie na pobyt.“

Harry sa pozrel na hodinky. Do otvorenia Albury majú ešte pár hodín času.

„Nechceš sa predtým zastaviť doma?“ spýtal sa.

Andrew mykol plecom. „Tam ma momentálne nikto nečaká.“

„Momentálne?“

„Teda, posledných desať rokov. Som rozvedený, žena býva aj s dievčatami v Newcastli. Usilujem sa ich vídať tak často, ako sa len dá, no nie je to za rohom a dievčatá dorastajú do veku, keď ich prestávajú zaujímať moje plány na víkend. Už čoskoro zistím, že nie som v ich živote jediný chlap. Pochop, sú to pekné diablíky. Štrnásť a pätnásť rokov. Doriti, každého nápadníka, čo sa len priblíži k dverám, požením ka-deľahšie.“

Andrew sa spokojne uškrnul. Harrymu začínal byť jeho štýl skutočne sympatický.

„Taký je život, Andrew.“

„Presne tak, *mate*. A čo ty?“

„Nuž, ženu nemám. Ani deti. Ani len psa – zostáva mi moja šéfka, otec a pár čudákov, ktorých naďalej volám

priatel'ia, hoci v'ždy prejdú mesiace, kým mi opäť zavolajú. Alebo kým zavolám ja.“

„V tom poradí?“

„V tom poradí.“ S úsmevom sa začali venovať zhutňujúcej sa premávke za oknom. Andrew si objednal ďalší Victoria Bitter. Z obchodov aj bánk prúdili ľudia, šediví Gréci s orlímí nosmi, Ázijčania v okuliároch a tmavých oblekoch, Holanďania a nosaté, ryšavé dievčatá – nepochybne Britky. Všetci sa náhlili, aby stihli autobus do Paramatty alebo metro na Bondi Junction. Biznismeni v krátkych nohaviciach – podľa Andrewa typický austrálsky fenomén – schádzali k prístavu, aby sa trajektom previezli do predmestí na severnom brehu zálivu Port Jackson.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa Harry.

„Pôjdeme do cirkusu! Je to kúsok, sľúbil som kamarátovi, že sa tam jedného dňa zastavím. A dnes je jeden deň, no nie?“

V podniku The Powerhouse už malá skupina cirkusantov začala popoludňajšie bezplatné predstavenie pre nepočetné, ale mladé a zapálené publikum. Andrew vysvetlil Harrymu, že tu kedysi sídlila elektráreň a depo v čase, keď po Sydney jazdili električky. Teraz tu majú akési technické múzeum. Dve pôvabné dievčatá práve ukončili svoje neveľmi pôsobivé akrobatické vystúpenie, za ktoré si vyslúžili mohutný aplauz.

Na scénu vyniesli gilotínu, o chvíľu sa pri nej zjavil

klaun vo farebných šatách a s pásikovanou čiapkou, očividne inšpirovanou Veľkou francúzskou revolúciou. Zakopol a zagúľal očami na ohromné potešenie detí. Potom sa na scéne vynoril ďalší klaun v dlhej bielej parochni, Harry až po chvíli pochopil, že hrá Ľudovíta Šestnásteho.

„Odsúdený na smrť o jeden hlas,“ vyhlásil klaun s pásikovanou čiapkou na hlave.

Kráľa odtiahli ku gilotíne, kde mu – naďalej za jasotu detí – napriek jeho hlasným protestom a kriku položili hlavu pod nôž. Zabubnovali bubny, gilotína padla a na prekvapenie všetkých – vrátane Harryho – odsekla monarchovi hlavu, vydajúc zvuk, ktorý pripomínal zaťatie sekery do stromu za zimného rána. Hlava s parochnou odletela a skotúlala sa do košíka. Zhaslo svetlo, a keď sa opäť rozsvietilo, kráľ stál pri gilotíne a hlavu si držal pod pazuchou. Jasot detí nemal konca. Potom znovu zhasli, a keď opäť rozsvietili, všetci herci stáli na scéne a úctivo sa klaňali divákovi. Predstavenie sa skončilo.

Diváci sa začali tlačiť k východu, Andrew a Harry zamierili za scénu. V provizórnej šatni sa herci už vyzliekali z kostýmov a zotierali si šminky.

„Otto, chcem ťa zoznámiť so svojim nórsym kamarátom,“ zakričal Andrew.

Tvár sa k nim otočila. Bez parochny a s rozmazanými šminkami už Ľudovít Šestnásty nevyzeral tak vznešene: „*Tuka The Indian!*“

„Harry, toto je Otto Rechnagel.“

Otto mu podal ruku s teatrálnym gestom a zatváril sa prekvapene až pobúrene, keď ju Harry len krátko stisol.

„Pusinka nebude, krásavec?“

„Otto si o sebe myslí, že je žena. Šlachtičná,“ vysvetlil Andrew.

„Tuka, netáraj. Otto dobre vie, že je chlap. Zdá sa, že pochybuješ, mladý muž. Chceš si to overiť?“ Ottov smiech prešiel až do fistuly.

Harry cítil, že sa pýri. Oči s umelými mihalnicami vyčítavo zažmurkali na Andrewa:

„Tento tvoj kamarát nemá jazyk?“

„Prepáč. Volám sa... Harry... ehm... Holy. Pekné číslo. Aj kostýmy. Veľmi... živé. A netradičné.“

„Myslíš číslo s Ľudovítom Šestnástym? Netradičné? Naopak. Stará klasika. Prvýkrát ju predviedla rodina Jandaschewských dva týždne po reálnej poprave v januári 1793. Ľudia ich za to milovali. Každému sa páčia verejné popravy. Vieš, koľko repríz Kennedyho smrti odvysielajú ročne americké televízie?“

Harry naňho mlčky hľadel.

Otto sa zamyslene zadíval do stropu.

„Veľa.“

„Otto sa pokladá za nástupcu veľkého Jandyho Jandaschewského,“ dodal Andrew.

„Naozaj?“ Harry sa nikdy nezaujímal o slávne cirkusantské rodiny.

„Tuka, tvoj kamarát podľa mňa nemá naštudované veci. Rodina Jandaschewských bola putovná skupina

hudobných klaunov, ktorá prišla do Austrálie začiatkom dvadsiateho storočia a už tu zostala. Viedli cirkus až do Jandyho smrti v roku 1971. Prvýkrát som ho videl vystupovať ako šesťročný. Od toho dňa som vedel, čím chcem byť. A teraz sa mi to splnilo.“

Otto sa usmial úsmevom smutného klauna.

„Odkiaľ sa poznáte?“ spýtal sa Harry. Andrew s Otom si vymenili pohľady. Harry si všimol, že im trhá kútikmi úst. Opäť sa strápnil.

„Teda chcem... policajt a klaun... nie je to práve...“

„Dlhý príbeh,“ prerušil ho Andrew. „Povedzme, že sme spolu vyrastali. Je jasné, že Otto by predal vlastnú mater, aby sa mi dostal do zadku, no už v útľom veku som v sebe objavil zvláštnu náklonnosť k dievčatám a čisté heterosexuálne sklony. Zrejme je to kombináciou génov a prostredia, čo povieš, Otto?“

Andrew sa zarehotal a rýchlo uhol, keď sa po ňom Otto zahnal rukou.

„Nemáš štýl, nemáš prachy a tvoja riť nestojí za veľa,“ zapišťal Otto. Harry pohľadom skontroloval ostatných cirkusantov, Ottovo vystúpenie si nikto nevšímal. Len dvojica akrobatiek na Harryho vyzývavo zažmurkala.

„S Harrym ideme večer do Albury. Pridáš sa?“

„Tuka, vieš, že tam už nechodím,“ zosmutnel Otto.

„Už by si to mal prekonať. Život ide ďalej.“

„Chceš povedať, že život iných ide ďalej. Môj sa práve tu a teraz zastavil. Keď zomrie láska, zomieram aj ja.“ Otto si teatrálne priložil ruku na čelo.

„Ako myslíš.“

„Okrem toho musím ísť domov nakrmiť Waldorfa. Chodte, možno sa neskôr pripojím.“

„*See you soon*,“ rozlúčil sa Harry a poslušne priložil pery k Ottovej vystretej ruke.

„Už sa neviem dočkať, krásavec.“

Cestou na Oxford Street zapadlo slnko. Neďaleko malého parku našli voľné miesto. Tabuľa informovala, že ide o *Green Park*, no tráva bola spálená a zelený bol len altánok uprostred. V tráve medzi stromami ležal muž, ktorému v žilách určite prúdila krv aborigénov. Mal otrhané šaty a bol taký špinavý, že vyzeral viac sivý než čierny. Keď zbadal Andrewa, zamával mu na pozdrav, no ten si ho nevšímal.

V Albury bolo tak plno, že sa cez sklené dvere ledva pretisli dnu. Harry na chvíľu zastal a vychutnával pohľad, čo sa pred ním vynoril. Zákazníci tvorili pestrú zmes, v ktorej prevládali mladí muži: rockeri vo vyblednutých džínsoch, jupíci v oblekoch s vyžehlenými pukmi, takzvaní umelci s kozou briadkou a vernisážovými bublinkami v pohároch, pohladní, plavovlasí surferi s bielym úsmevom a motorkári – alebo *the bikies*, ako ich nazval Andrew – v čiernej koži. Uprostred miestnosti, priamo pri bare, bola v plnom prúde šou dlhonoých, polonahých žien v purpurových topoch s hlbokým výstrihom. Poskakovali po pódiu a špúlili narúžované široké pery do rytmu *I Will Survive*. Dievčatá sa striedali a tie, ktoré

neboli na scéne, obsluhovali hostí a bez zábran s nimi flirtovali.

Harry sa prebil k baru, aby objednal.

„Hneď som pri tebe, *blondie*,“ zahučala barmanka v prilbe rímskych gladiátorov a zmyselne sa naňho usmiala.

„Počúvaj, nie sme my dvaja poslední hetero v tomto meste?“ spýtal sa Harry, keď sa vrátil k Andrewovi s pivom a pohárom džúsu.

„Sydney je po San Franciscu druhé mesto s najvyšším počtom homošov na svete,“ prikývol Andrew. „Austrálsky vidiek sa nevyznačuje pochopením pre sexuálne úchyľky. A chýr o pestrosti výberu, pochopiteľne, priťahuje synov austrálskych sedliakov s inými preferenciami do Sydney. Inak, nielen austrálskych, každý deň sem prichádzajú teploši z celého sveta.“

Zamierili k druhému baru v zadnej časti podniku a Andrew zakričal na jednu z čašníčok. Stála chrbtom k nim, Harry ešte nikdy nevidel ryšavejšie vlasy. Siahali jej až k zadným vreckám obtiahnutých džínsov, no nezakrývali príťažlivo prehnutý chrbát a harmonicky oblé boky. Zvrtla sa a odhalila rad snehobielych zubov v úzkej, peknučkej tvári s azúrovými očami a s množstvom drobných pieh. Ak toto nie je žena, niekto tu strašne mrhá krásou, napadlo Harrymu.

„Pamätáte si ma?“ prekričal Andrew hluk diskohudby zo sedemdesiatych rokov. „Pýtal som sa vás na Inger. Máte chvíľu čas?“

Ryšavka zvažnela. Prikývla, mávla kolegyni a zavolaala ich do fajčiarny za kuchyňou.

„Any news about what happened?“ spýtala sa a Harry nepotreboval počuť viac, aby pochopil, že dievča zrejme hovorí lepšie po švédsky než po anglicky.

„Raz som stretol jedného starca,“ začal Harry po nórsky a dievča prekvapene zdvihlo zrak. „Pracoval ako kapitán na lodi v Amazónii. Stačilo, aby povedal tri slová po portugalsky, a vedel som, že je Švéd. Žil pritom v Brazílii už tridsať rokov. A po portugalsky nerozumiem ani slovo.“

Ryšavka sa chvíľu tvárila prekvapene, potom sa zasmiala veselým, úprimným smiechom, pri ktorom si Harry predstavil vzácneho lesného vtáčika.

„Naozaj to tak kričí?“ spýtala sa po švédsky. Mala príjemný hlas a trochu ráčkovala.

„To ten prízvuk,“ prikývol Harry. „Nikdy neprestanete spievať.“

„Vy sa poznáte?“ skepticky sa spýtal Andrew.

Harry sa pozrel na dievča.

„Nie,“ odvetilo.

A nie je to trochu škoda? dodal v duchu Harry.

Ryšavka sa volala Birgitta Enquistová, už štyri roky žila v Austrálii a rok pracovala v Albury.

„Samozrejme, že sme občas v práci prehodili pár slov, nie nikdy sme sa nezblížili. Bola dosť utiahnutá. Partia z baru chodievala z času na čas spolu do mesta, niekedy sa pridala, no nepatrila k hlavným zabávačom. Keď tu začínala, práve sa odsťahovala od nejakého chlapa z Newtovnu. To, že ju ich vzťah začal časom dusiť, je

najintímnejšia informácia, čo o nej viem. Zrejme potrebovala nový impulz.“

„Viete, s kým sa stretávala?“ zapojil sa Andrew.

„Ani nie. Ako som spomenula, občas sme sa rozprávali, no nikdy ma nezasvätila do svojich tajomstiev. A ani som to od nej nežiadala. V októbri bola v Queenslande, stretla tam ľudí zo Sydney, po návrate s nimi občas zašla von. Mám pocit, že sa tam zoznámila s nejakým chalanom, bol tu nedávno za ňou. No to všetko som vám už predsa povedala,“ zamračila sa.

„Viem, drahá slečna Enquistová, len som chcel, aby môj nórsky kolega všetko počul od vás a obzrel si miesto, kde Inger pracovala. Harryho Holeho pokladajú za najlepšieho nórskeho vyšetrovateľa, možno objaví čosi, čo polícia zo Sydney prehliadla.“

Harry sa prudko rozkašľal.

„Kto je Mr. Bean?“ dostal zo seba.

„Mr. Bean?“ Birgitta sa naňho nechápavo pozrela.

„Alebo niekto, kto sa podobá na toho anglického komika... hm, nevolá sa Rowan Atkinson?“

„Ach, myslíš nášho Mr. Beana!“ vykrikla Birgitta a opäť sa veselo zasmiala. Smej sa ďalej, prosím, pomyslel si Harry.

„To je Alex, šéf baru. Ešte neprišiel.“

„Môžeme sa domnievať, že javil o Inger záujem?“

„Máš pravdu, že sa mu Inger páčila. A nielen Inger, jeho zúfalým pokusom aspoň raz čelila väčšina dievčat z baru. Voláme ho aj *Fiddler Ray*. To s Mr. Beanom napadlo práve Inger. Ten chudák to nemá ľahké. Má cez

tridsať, býva u mamy a nikam sa v živote nehýbe. Ako šéf je v pohode. A ak dobre chápem, kam mierite, nie je nebezpečný.“

„Odkiaľ to vieš?“

Birgitta sa pošúchala po nose.

„Nemá to v sebe.“

Harry sa tváril, že si čosi zapisuje.

„Nepoznala alebo nestretla niekoho, kto... hm... kto by to mal v sebe?“

„V tomto bare sa takých ľudí premelie. Nie každý tu je teplý, mnohí ocenili jej krásu. No nenapadá mi nikto konkrétny. Iba...“

„Áno?“

„Nie, nič.“

„V správe som si prečítal, že Inger pracovala v bare aj v ten večer, keď ju zrejme zabili. Nevieš, či mala rande alebo či sa chystala domov?“

„Brala si z kuchyne jedlo, vraj pre malého uštekanca. Vedela som, že nemá psa, a tak som sa jej pýtala, kam ide. Tvrdila, že domov. No viac neviem.“

„Tasmánsky čert,“ zamrmľal Harry. Spýtavo sa naňho pozrela. „Jej domáci chová psa,“ dodal. „Musela ho podplatiť, aby sa dostala k dverám s celou kožou.“

Harry sa jej poďakoval za informácie. Už sa zberali na odchod, keď ich Birgitta zastavila.

„Všetci v Albury sme zhrození z toho, čo sa stalo. Ako to prijali jej rodičia?“

„Obávam sa, že dosť zle,“ priznal Harry. „Obaja sú, samozrejme, v šoku. A kladú si za vinu, že jej dovolili odísť do Austrálie. Zajtra ráno odchádza jej telo do Nóř-

ska. Ak im chceš poslať kondolenčnú kyticu, zoženiem ti adresu.“

„Ďakujem, to by bolo od teba milé.“

Harry sa jej chcel pýtať ďalej, no uprostred reči o smrti a pohrebe nenašiel silu. Jej úsmev na rozlúčku mal už vytetovaný na sietnici. Vedel, že mu tam chvíľu zostane.

„Doriti,“ zamrmľal. „Hlava, alebo znak?“

V podniku sa všetci transvestiti a časť ostatných hostí vlnili pri bare do rytmu *Walking On Sunshine*.

„V Albury niet času na smútok a spomienky,“ podoťkol Andrew.

„Tak to asi má byť,“ prikývol Harry. „Život ide ďalej.“ Poprosil ho, aby chvíľu počkal, vrátil sa k baru a zavolať na Birgittu.

„Prepáč, ešte posledná otázka.“

„Áno?“

Harry sa zhlboka nadýchol. Už to oľutoval, no bolo neskoro.

„Nepoznáš tu v meste dobrú thajskú reštauráciu?“

Birgitta sa zamyslela.

„Ale áno, na ulici Bent Street v City. Vieš, kde to je? Vraj tam super varia.“

„Až tak super, že by si tam so mnou zašla?“

To neznelo dobre, uvedomil si Harry. Okrem toho konal neprofesionálne. Veľmi neprofesionálne. Birgitta odovzdane vzdychla, no nie dosť odovzdane, aby Harry nepochopil, že má šancu. Okrem toho jej úsmev nezišiel z pier.

„Používaš tento ťah často, detektív?“

„Dost' často.“

„Funguje?“

„Z pohľadu štatistík? Nie veľmi.“

Zasmiala sa, sklonila hlavu a zvedavo sa na Harryho zadívala. Potom prikývla.

„Prečo nie? V stredu mám voľno. O deviatej. A pozývaš, ty odporný fízel.“